

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **PRIVAMED, a.s.** IČ 468 85 251
sídlem Kotíkovská 927/19, 323 00 Plzeň
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Havlem
sídlem Martinská 8, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. MZDR 36690/2019-2/PRO

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. MZDR 36690/2019-2/PRO, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. JUDr. Tomáše Havla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 19. 7. 2019, čj. PK-ZDR/1852/19, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 26 odst. 2 zákona č. 374/2011 Sb., o zdravotnické záchranné službě (dále jen „ZZS“) a byla jí uložena pokuta ve výši 90 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítala ve vztahu k jednání dne 12. 10. 2018 (dále jen „*třetí případ*“), že neporušila § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. d) ZZS, protože přijetí pacienta nebylo (ani ústně) potvrzeno kontaktním místem žalobkyně. Pacient s diagnózou epilepsie NS (pacient po křečích) sdělenou kontaktnímu místu žalobkyně nebyl v přímém ohrožení života. Pokud by pacient v přímém ohrožení života byl, byl v souladu s ust. § 6 odst. 3 ZZS transportován na urgentní příjem Fakultní nemocnice Lochotín. Zdravotnické zařízení žalobkyně navíc nebylo nejbližším poskytovatelem zdravotnických služeb - z místa zásahu X. P., je zdravotnické zařízení žalobkyně vzdáleno 4,4 km a Fakultní nemocnice Plzeň - Lochotín je vzdálena 3,4 km.
Závěr, že mezi poskytovatelem zdravotnické záchranné služby a pracovníkem žalobkyně byl dohodnut převoz pacienta na neurologii žalobkyně, nemá oporu ve spisu a je v rozporu se skutkovými zjištěními správního orgánu prvního stupně na straně 9 jeho rozhodnutí, kde je konstatován rozhovor o nepojištěném cizinci po křečích, kdy pracovník žalobkyně jeho vyšetření odmítl, což vylučuje žalovaným tvrzenou dohodu o přijetí pacienta. Žalovaný pominul, že k tomu, aby žalobkyni vznikla povinnost převzít pacienta do péče, musela by nejprve potvrdit svým kontaktním místem, že může pacienta přijmout, což žalobkyně neučinila. Proto žalobkyně nemohla vedoucímu výjezdové skupiny ani písemně potvrdit převzetí pacienta do péče, neboť tato povinnost platí pouze pro poskytovatele akutní lůžkové péče, kteří pacienta do péče převzali.
3. Ve vztahu ke stíhanému jednání ve dnech 9. 10. 2018 a 10. 10. 2018 (dále jen „*první a druhý případ*“) žalobkyně namítla nezákonný výklad správních orgánů ust. § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. d) ZZS. Podle správních orgánů žalobkyně převzala pacienty do péče, vyšetřil je lékař, zjistil jejich zdravotní stav a nepřijal je k hospitalizaci. Žalobkyně odkázala na vyjádření MUDr. J. Š., Ph.D., předsedkyně SUMMK CLS JEP, vedoucí lékařky pro vědu, výzkum a vzdělávání ZZS Středočeského kraje, považované správními orgány za irelevantní. Podle správních orgánů měla žalobkyně pacienta převzít do své odpovědnosti, písemně potvrdit převzetí pacienta vedoucímu výjezdové skupiny a provést další diagnostiku, přičemž následně

mohla řešit definitivní umístění pacienta nebo jeho propuštění do ambulantní péče. Takový výklad však podle žalobkyně neodpovídá dikci ust. § 6 odst. 2 ZZS, neboť z tohoto zákonného ustanovení vyplývá povinnost cílového poskytovatele akutní lůžkové péče převzít pacienta do péče, nikoliv přijmout k hospitalizaci, což je rozdíl. Žalobkyni nevznikla tudíž povinnost převzít pacienta do své odpovědnosti a následně provést další diagnostiku.

4. Žalobkyně namítla dále, že správní orgány nesprávně vyložily pojem nejbližší dostupný poskytovatel akutní lůžkové péče ve smyslu § 3 písm. d) ZZS. Podle žalobkyně jde o poskytovatele, který je nejbližší (z hlediska vzdálenosti) místu poskytovatele akutní lůžkové péče. U prvního případu šlo o pacienta z křížení ulic A. a J., P., přičemž zdravotnické zařízení žalobkyně je od tohoto místa vzdáleno 3,1 km a Fakultní nemocnice Plzeň - Lochotín je od místa zásahu vzdálena 2,5 km.

U druhého případu byl pacient transportován z adresy A., P., přičemž zdravotnické zařízení žalobkyně je od tohoto místa vzdáleno 3,1 km a Fakultní nemocnice Plzeň - Lochotín je od místa zásahu vzdálena 2,4 km. Zdravotnická záchranná služba Plzeňského kraje, příspěvková organizace, tedy v rozporu s ust. § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. d) ZZS nekontaktovala nejbližšího poskytovatele akutní lůžkové péče (cílového poskytovatele).

5. Předmětem další námitky žalobkyně bylo, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s jejími odvolacími námitkami směřujícími k nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně. Šlo o nedostatečné vypořádání námitky, že žalobkyně v prvním a druhém případě provedla prvotní vyšetření pacientů lékařem a takto zjistila, že pacientův stav nemůže způsobovat vznik náhlých stavů, které bezprostředně ohrožují život nebo by mohly vést k náhlé smrti nebo vážnému ohrožení zdraví, nebo by mohly způsobit náhlou nebo intenzivní

bolest nebo náhlé změny chování pacienta dle ust. § 6 odst. 2 ZZS. Za situace, kdy po vyšetření lékařem byl zjištěn vážný stav, žalobkyně vždy takového pacienta přijala k další hospitalizaci, což uvedl ve svém rozhodnutí prvoinstanční orgán.

6. Žalobkyně dále namítla, že je nezákonným postupem orgánu prvního stupně, kdy ve svém rozhodnutí pouze strojově převzal vyjádření žalovaného, tj. svého odvolacího orgánu, ze dne

29. 1. 2019, což odporuje zásadě dvojinstančnosti přestupkového řízení. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jeho stanovisko bylo obecné bez vztahu ke konkrétnímu případu, je to v rozporu s obsahem stanoviska, neboť v hlavičce předmětného stanoviska je uvedena spisová značka řízení orgánu prvního stupně a

orgán prvního stupně ve své žádosti o stanovisko ze dne 14. 1. 2019 vylíčil všechny skutečnosti zjištěné v předmětném přestupkovém řízení. Ve svém stanovisku žalovaný zjevně hodnotil konkrétní situaci popsanou prvostupňovým orgánem. Jelikož orgán prvního stupně vycházel při svém právním hodnocení výhradně ze stanoviska žalovaného, žalovaný podáním stanoviska podřízenému správnímu orgánu překročil svou působnost uvedenou v

ust. § 23 ZZS. Žádné zákonné ustanovení neumožňuje metodicky řídit činnost orgánů jemu podřízených a takto zasahovat do probíhajícího přestupkového řízení.

7. Poslední žalobní námitka směřovala do výše uložené pokuty. Uložená pokuta ve výši 90 000 Kč je dle žalobkyně zjevně nepřiměřeně přísným trestem, protože žalobkyně v době od června 2018 do září 2018 ošetřila celkově téměř 30 nepojištěných pacientů, které převzala k hospitalizaci a od druhé poloviny měsíce října 2018 se nedopustila žádného obdobného jednání. Správní orgány nedostatečně zohlednily polehčující okolnost, že žalobkyně se správními orgány plně spolupracovala a nemařila vedení přestupkového řízení a že se v minulosti nedopustila obdobného přestupku. Správní orgány též nepřihlédly k osmiměsíční délce přestupkového řízení, které mělo trvat nejdéle 60 dnů. Naopak nesprávně bylo dáno k tíži žalobkyně, že je poskytovatelem zdravotních služeb, přestože uvedeného přestupku se může dopustit výhradně poskytovatel zdravotních služeb, a bylo přihlíženo k délce trvání protiprávního stavu, přestože mělo jít o pokračující přestupek. Co do výše pokuty je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
8. Žalobkyně též navrhla, aby soud přerušil řízení podle § 48 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. z důvodu rozporu § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. c) ZZS s ústavně zaručeným právem podnikat dle čl. 26 odst. 1 LZPS a předložil návrh dle ust. § 95 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, vzhledem k tomu, že výklad předmětného ustanovení je sporný a působí potíže. Jde o to, že pokud je každý cílový poskytovatel lůžkové péče přijmout pacienta v přímém ohrožení života, tak by takovému cílovému poskytovateli mělo být za provedené úkony poskytnuto přiměřené protiplnění. Péče poskytnutá nepojištěnému pacientovi zůstává totiž velmi často také ze strany pacienta neuhrazena a musí být poskytovatelem vymáhána soukromoprávní cestou. Povinnost poskytnout neodkladnou lékařskou péči v zásadě všem pacientům bez rozdílu je ukládána zákonem podnikateli bez zajištění protiplnění. Tato situace by byla řešitelná např. zřízením obdobného garančního fondu jako v případě odpovědnosti za škodu způsobenou provozovatelem, jehož vozidlo nemá povinné ručení.
9. Žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, příp. aby v souladu s ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. soud rozhodl o upuštění od trestu, resp. o jeho snížení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve uvedl, že žalobní námitky byly jako odvolací námitky vypořádány v napadeném rozhodnutí.
11. K třetímu případu žalovaný uvedl, že žalobkyně nejprve přijetí pacienta potvrdila a teprve pak ho nepřipustně odmítla poté, co zjistila, o jakého pacienta se jedná.
12. K převzetí do péče podle žalovaného v souladu s jazykovým a teleologickým výkladem dojde, až poskytovatel převezme za pacienta a jeho léčbu odpovědnost a toto písemně potvrdí výjezdové skupině. Do té doby nese za pacienta odpovědnost výjezdová skupina. Stanovisko MUDr. Š. se týká převzetí k hospitalizaci, přestože žalobkyni bylo vytýkáno nepřevzetí do péče. Přijetí k hospitalizaci a převzetí do odpovědnosti a k diagnostice jsou rozdílné situace.

13. Nejbližším poskytovatelem není vzdálenostně nejbližší, ale ten, který je nejlépe dostupný vzhledem ke vzdálenosti, dopravní dostupnosti, charakteru trasy a komunikace. Kritérium vzdálenosti není jediné. Žalobkyně neměla žádný důvod k odmítnutí pacienta, kdy souhlas s přijetím nelze po realizaci transportu odvolat s odkazem, že měl být transportován jinam.
14. Povinnost převzetí do péče není stanovena jen pro pacienty v ohrožení života.
15. Zásada dvojinstančnosti nebyla porušena, protože v době zpracování stanoviska neměl žalovaný k dispozici správní spis, ale vycházel pouze z popisu prvostupňového orgánu. Úřední osoba, která vydala stanovisko, je odlišná od úřední osoby, která vydala za žalovaného napadené rozhodnutí. Žalovaný vydal stanovisko v rámci metodické činnosti a nikoli jako odvolací správní orgán.
16. K pokutě žalovaný uvedl, že neměl zohledňovat to, v kolika případech žalobkyně zákon dodržela, ani délku správního řízení sic nezaviněnou žalobkyní, ale danou nutným rozsahem dokazování. Žalovaný správně přihlédl k počtu dílčích útoků pokračujícího přestupku, k bezúhonnosti žalobkyně. Vadnou úvahu prvostupňového orgánu o přitěžujícího okolnosti spočívající ve speciálním subjektu a délce protiprávního stavu korigoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.
17. Podle žalovaného sporná zákonná ustanovení nejsou protiústavní, řízení není nutno přerušovat a žalobkyně může vymáhat poskytnutou a nehrazenou zdravotní péči.
18. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

19. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení vyjádřili výslovný souhlas s tímto postupem (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobkyně v podání ze dne 6. 1. 2020), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba je důvodná.
22. Ve správním řízení byl projednáván pokračující přestupek žalobkyně, spočívající v prvním, druhém a třetím případě v tom, že porušila jí zákonem uloženou povinnost převzít pacienta do péče dle § 6 odst. 2 ZZS, přestože byla možnost přijmout pacienta potvrzena kontaktním místem žalobkyně zdravotnickému operačnímu středisku nebo pomocnému operačnímu středisku, když žalobkyně písemně nepotvrdila převzetí pacienta do péče vedoucímu výjezdové skupiny.
23. Soud vyšel z následující právní úpravy.
24. § 3 písm. b) ZZS stanoví, že přímým ohrožením života se rozumí náhle vzniklé onemocnění, úraz nebo jiné zhoršení zdravotního stavu, které vede nebo bez neprodleného poskytnutí zdravotnické záchranné služby by mohlo vést k náhlému selhání některé ze základních životních funkcí lidského organismu.

25. § 3 písm. d) ZZS stanoví, že cílovým poskytovatelem akutní lůžkové péče se rozumí nejbližší dostupný poskytovatel akutní lůžkové péče, který je způsobilý odborně zajistit pokračování poskytování zdravotní péče pacientovi, odpovídající závažnosti postižení zdraví nebo přímému ohrožení života.
26. Podle § 6 odst. 1 písm. a) ZZS je povinen poskytovatel akutní lůžkové péče k zajištění plynulé návaznosti zdravotních služeb na zdravotnickou záchrannou službu zřídit kontaktní místo pro spolupráci s poskytovatelem zdravotnické záchranné služby za účelem zajištění příjmu pacienta a neodkladného pokračování v poskytování zdravotních služeb; zřídí-li poskytovatel akutní lůžkové péče urgentní příjem, je kontaktní místo jeho součástí.
27. Podle § 6 odst. 1 písm. c) ZZS je povinen poskytovatel akutní lůžkové péče nepřetržitě spolupracovat prostřednictvím kontaktního místa se zdravotnickým operačním střediskem nebo pomocným operačním střediskem.
28. Podle § 6 odst. 2 ZZS platí, že cílový poskytovatel akutní lůžkové péče je povinen převzít pacienta do své péče, pokud jeho kontaktním místem byla možnost přijmout pacienta potvrzena zdravotnickému operačnímu středisku nebo pomocnému operačnímu středisku. Cílový poskytovatel akutní lůžkové péče je povinen na výzvu zdravotnického operačního střediska nebo pomocného operačního střediska převzít pacienta do své péče vždy, je-li pacient v přímém ohrožení života. Převzetí pacienta do své péče je cílový poskytovatel akutní lůžkové péče povinen písemně potvrdit vedoucímu výjezdové skupiny.
29. Podle § 26 odst. 2 ZZS se poskytovatel akutní lůžkové péče dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 6 odst. 1 nebo 2.
30. Z výše popsané právní úpravy vyplývají tyto závěry:
 - a) Poskytovatel akutní lůžkové péče je povinen prostřednictvím svého kontaktního místa nepřetržitě spolupracovat se zdravotnickým operačním střediskem nebo pomocným operačním střediskem tak, aby byla zajištěna plynulá návaznost zdravotních služeb na zdravotnickou záchrannou službu prostřednictvím zajištění příjmu pacienta a neodkladného pokračování v poskytování zdravotních služeb (viz citovaný § 6 odst. 1 písm. a) a c) ZZS).
 - b) *Není-li pacient v přímém ohrožení života*, je cílový poskytovatel akutní lůžkové péče povinen převzít pacienta do své péče, pouze za splnění podmínky, že jeho kontaktním místem byla možnost přijmout pacienta potvrzena zdravotnickému operačnímu středisku nebo pomocnému operačnímu středisku (viz citovaný § 3 písm. d) ve spojení s § 6 odst. 2 věta první ZZS). Převzetí pacienta do své péče je poskytovatel akutní lůžkové péče povinen písemně potvrdit vedoucímu výjezdové skupiny (viz citovaný § 6 odst. 2 in fine ZZS).
 - c) *Je-li pacient v přímém ohrožení života*, je cílový poskytovatel akutní lůžkové péče povinen převzít pacienta do své péče na výzvu zdravotnického operačního střediska nebo pomocného operačního střediska vždy (viz citovaný § 3 písm. d) ve spojení s § 6 odst. 2 věta druhá ZZS). Převzetí pacienta do své péče je poskytovatel akutní lůžkové péče povinen písemně potvrdit vedoucímu výjezdové skupiny (viz citovaný § 6 odst. 2 in fine ZZS).
31. Všechny výše uvedené povinnosti poskytovatele akutní lůžkové péče nejsou podmíněny žádnými jinými skutečnostmi, než které jsou výše popsány jako podmínky vzniku jednotlivých povinností. Jinými slovy, za splnění výše uvedených podmínek uvedené

povinnosti poskytovateli akutní lůžkové péče vzniknou ze zákona a povinný subjekt nemá možnost podmiňovat splnění povinností jinými než zákonem stanovenými podmínkami.

32. Účelem a smyslem popsáných zákonných ustanovení je zajistit plynulou návaznost zdravotních služeb, poskytovaných poskytovatelem akutní lůžkové péče, na zdravotní péči poskytnutou pacientovi zdravotnickou záchrannou službu až do okamžiku osobního předání pacienta zdravotnickému pracovníkovi poskytovatele akutní lůžkové péče (srov. § 6 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. g) ZZS). Vyplývá to i z důvodové zprávy k § 6 ZZS, podle níž *„Jedná se o ustanovení, které ukládá povinnosti poskytovatelům akutní lůžkové péče související se zdravotnickou záchrannou službu. Účelem je vytvořit podmínky pro vzájemnou součinnost a spolupráci poskytovatelů zdravotnické záchranné služby s poskytovateli akutní lůžkové péče tak, aby se předcházelo případným problémům v praxi, např. odmítnutí převzetí pacienta od členů výjezdové skupiny. Ustanovení upravuje základní povinnosti poskytovatelů akutní lůžkové péče nutné k zajištění návaznosti zdravotních služeb, které poskytují, na zdravotnickou záchrannou službu a pravidla spolupráce s poskytovatelem zdravotnické záchranné služby.“* Soud odkazuje i na § 2 odst. 1 ZZS, podle něhož je zdravotnická záchranná služba je zdravotní službou, v jejímž rámci je na základě tísňové výzvy, není-li dále stanoveno jinak, poskytována zejména přednemocniční neodkladná péče osobám se závažným postižením zdraví nebo v přímém ohrožení života, a jejíž součástí zdravotnické záchranné služby jsou další činnosti stanovené tímto zákonem.
33. Žalobkyně v žalobě namítla, že *nejblíže dostupným poskytovatelem akutní lůžkové péče* ve smyslu § 3 písm. d) ZZS je poskytovatel, který je nejblíže (z hlediska vzdálenosti) místu zásahu zdravotnické záchranné služby. Žalobkyně tvrdila, že ve všech třech případech byla Fakultní nemocnice Plzeň – Lochotín od místa zásahu vzdálena kratší vzdálenost než žalobkyně (v prvním případě o 600 m, v druhém případě o 700 m a ve třetím případě o 1 000 m, tudíž zdravotnická záchranná služba měla kontaktovat nikoli žalobkyni, nýbrž Fakultní nemocnici Plzeň – Lochotín.
34. Soud se neztotožnil s výkladem žalobkyně sporného § 3 písm. d) ZZS. Výklad žalobkyně totiž pomíjí, že podmínkou pro stanovení cílového poskytovatele podle tohoto zákonného ustanovení není, že by měl být „nejblíže“, nýbrž „nejblíže dostupný“. Výklad žalobkyně je tedy v rozporu s textem zákona. Je však i v rozporu s výše popsáním smyslem právní úpravy, kterým je zajistit plynulost pokračování neodkladné zdravotní péče pacientovi, kterou zprvu poskytuje zdravotnická záchranná služba (maximálně spěšně v souladu s § 5 ZZS), a poté prostřednictvím předání pacienta *poskytovateli akutní lůžkové péče*. Má-li být zajištěna plynulost poskytování neodkladné zdravotní péče pacientovi, musí na sebe jednotlivé její fáze navazovat co nejrychleji. Pro posouzení, zda bylo dosaženo maximální efektivity v minimálním čase, není jediným kritériem vzdálenost, kterou musí zdravotnická záchranná služba překonat, aby dopravila pacienta k poskytovateli akutní lůžkové péče. Jde pouze o jedno z kritérií, podle níž se „nejblíže dostupný“ poskytovatel určí. Pro takové určení je nutno zvážit nejen vzdálenost, ale i dopravní dostupnost zahrnující zejména trasu jako takovou (množství zatáček, aktuální dopravní situace /např. uzavírky/, intenzita ostatní dopravy apod.), její silniční průběh (kvalita vozovky a její specifika jako zpomalovací prahy apod.) a ostatní skutečnosti (například povětrnostní podmínky apod.). Současně nelze klást na zdravotnickou záchrannou službu přehnané nároky, pokud jde o stanovení „nejblíže dostupného“ poskytovatele – nelze odhlédnout od toho, že k tomuto posouzení dochází v časové tísni a stresové zátěži spojené se zásahem. Smysl právní regulace nespočívá v tom, aby zasahující zdravotnická záchranná služba (možným) časově náročným postupem ověřovala a srovnávala vzdálenost a dopravní

dostupnost všech poskytovatelů, kteří by přicházeli do úvahy. I kdyby takto zdravotnická záchranná služba zvolila poskytovatele, který není vzdálenostně nebo dopravně nejbližší, avšak její úvaha by na první pohled nebyla iracionální, nemůže se svých povinností takto zvolený poskytovatel (samozřejmě za splnění ostatních zákonných podmínek) zprostit s odkazem na to, že byl o pár set metrů vzdálen dál než poskytovatel jiný. Soud shrnuje, že zdravotnická záchranná služba musí poskytovatele zvolit tak, aby se jednalo o poskytovatele, u něhož lze rozumně očekávat, že k němu dopraví pacienta nejdříve. Jejím úkolem je totiž zajistit nejen co nejrychlejší poskytnutí neodkladné péče, ale co nejrychlejší převoz pacienta a jeho předání do péče poskytovatele akutní lůžkové péče.

35. Jak bylo výše vyloženo, cílového poskytovatele akutní lůžkové péče nelze určit jen podle vzdálenosti od místa zásahu zdravotnické záchranné služby. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že nebyla cílovým poskytovatelem z důvodu, že fyzikálně byla od místa zásahu vzdálena více než Fakultní nemocnice Plzeň – Lochotín. Rozhodující je, která dojezdová doba k poskytovateli bude časově nejkratší a pro pacienta nejbezpečnější. Vedoucí výjezdové skupiny je přitom oprávněn a povinen v konkrétní situaci toho kterého zásahu uvážit při stanovení cílového poskytovatele všechny okolnosti, které mohou rychlost přepravy pacienta k němu ovlivnit, a to navíc omezeně v rozsahu úvahy, kterou na něm lze s ohledem na rychlost, s níž se musí rozhodnout, požadovat. V posuzované věci je přitom podle žalobkyně rozdíl vzdáleností k místu zásahu od žalobkyně a od Fakultní nemocnice Plzeň – Lochotín zanedbatelný – jde o stovky metrů, maximálně jeden kilometr. Takové vzdálenostní rozdíly v běžném dopravním provozu ve městě v zásadě nemají významnější vliv na dobu jízdy.
36. Soud shrnuje, že výklad § 3 písm. d) ZZS podaný žalovaným na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí je správný a soud se s ním zcela ztotožňuje. Žalobkyně tedy byla podle § 3 písm. d) ZZS cílovým poskytovatelem akutní lůžkové péče, posouzení žalovaným není nesprávné a tato žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
37. Nedůvodnou je i žalobní námitka vznesená ve vztahu k prvnímu a druhému případu ohledně výkladu § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. d) ZZS.
38. Soud opakuje, že za splnění ostatních zákonných podmínek žalobkyni vznikla podle § 6 odst. 2 ZZS povinnost převzít pacienta do své péče a převzetí pacienta do své péče písemně potvrdit vedoucímu výjezdové skupiny.
39. Žalobkyně namítala, že své zákonné povinnosti splnila, protože pacienty vyšetřila a zjistila, že hospitalizace není nutná. Žalobkyně v žalobě popřela, že převzetí do péče zahrnuje převzetí pacienta do odpovědnosti, písemné potvrzení pacientova převzetí a provedení jeho diagnostiky, příp. povinnost přijmout ho k hospitalizaci.
40. Takto formulovaná žalobní námitka se především zčásti mýjí důvody napadeného rozhodnutí. V prvoinstančním rozhodnutí bylo žalobkyni kladeno v prvním a druhém případě za vinu, že odmítla pacienta převzít od zdravotnické záchranné služby do své péče, přestože svým kontaktním místem potvrdila možnost pacienta přijmout, a že písemně nepotvrdila vedoucímu výjezdové skupiny toto převzetí. Žalobkyni tedy nikdy nebylo kladeno za vinu, že pacienty nehospitalizovala a její námitka je v tomto směru mimoběžná.
41. Soud dále konstatuje, že žalobkyně žalobou nebrojila proti skutkovému zjištění správních orgánů, že svým kontaktním místem potvrdila možnost pacientů přijmout a že písemně nepotvrdila vedoucímu výjezdové skupiny převzetí pacientů. Byl-li tento skutkový stav

mezi účastníky nesporný, bylo posouzení správních orgánů, že žalobkyně pacienty nepřevzala do péče, správné.

42. Žalobkyně ve správním řízení namítala výlučně to, že oba dva pacienty v prvním a druhém případě vyšetřila a tím zjistila, že nejsou ohroženi na životě a jsou schopni převozu do jiného zdravotnického zařízení. Svým jednáním, kdy žalobkyně pacienty vyšetřila a nepřijala je k hospitalizaci, žalobkyně podle svého mínění zákonné povinnosti splnila.
43. S tímto výkladem § 6 odst. 2 věta první a třetí ZZS se nelze ztotožnit. Jak je výše uvedeno, zákon ukládal žalobkyni, aby pacienty převzala do péče a převzetí písemně potvrdila. Žalobkyně netvrdila, že by převzetí pacientů písemně potvrdila. Převzetím do péče ve smyslu § 6 odst. 2 ZZS je nutno rozumět okamžik, kdy jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky: 1. Zdravotnická záchranná služba fyzicky předala a cílový poskytovatel akutní lůžkové péče od ní fyzicky převzal pacienta, to vše za účelem další diagnostiky, příp. péče. 2. Cílový poskytovatel akutní lůžkové péče písemně potvrdil převzetí pacienta do své péče vedoucímu výjezdové skupiny.
44. Zdravotnická záchranná služba totiž za pacienta nesla právní odpovědnost, pokud jde o jeho zdraví, ale třeba i osobní věci, od okamžiku, kdy ho do své péče převzala. Podle § 4 písm. g) ZZS byla zdravotnická záchranná služba povinna pacientovi od tohoto okamžiku poskytovat soustavnou zdravotní péči a nepřetržitě sledovat ukazatele základních životních funkcí, a to i po dobu přepravy k cílovému poskytovateli akutní lůžkové péče, a to až do okamžiku osobního předání pacienta zdravotnickému pracovníkovi cílového poskytovatele akutní lůžkové péče. Je naprosto nezbytné, aby byl dostatečně zachycen i okamžik, kdy tato odpovědnost přešla na poskytovatele akutní lůžkové péče. Mezi oběma stranami může vzniknout spor o to (důkazem je projednávaný případ), zda jedna strana pacienta přijme či nikoli a za své rozhodnutí musí nést odpovědnost – tj. buď převzetí pacienta písemně potvrdit, nebo převzetí odmítnout a nepotvrzovat ho písemně. Pokud však poskytovatel akutní lůžkové péče převzetí pacienta nepotvrdil písemně, nedošlo ve smyslu § 6 odst. 2 ZZS k převzetí pacienta. Výklad žalobkyně, že zdravotnická záchranná služba měla čekat na to, až žalobkyně provede vyšetření pacientů a rozhodne o dalším postupu, protože žalobkyně převzetí pacientů písemně nepotvrdila, s tím, že takto žalobkyně naplnila své povinnosti v § 6 odst. 2 ZZS, není ani v souladu s textem zákona, ani s jeho účelem.
45. Předmětem právní úpravy ZZS je regulace rychlé a efektivní neodkladné péče o pacienta se závažným postižením zdraví, resp. v přímém ohrožení života. Proto je nezbytné a žádoucí, aby poskytovatel akutní lůžkové péče neprodleně poté, co k němu zdravotnická záchranná služba s pacientem dorazí, pacienta buď převzal (fyzicky a písemně potvrdil převzetí) nebo odmítl, má-li za to, že není povinen ho převzít. Zdravotnická záchranná služba, v jejíž péči do tohoto okamžiku pacient je a která za něj nese odpovědnost podle citovaného § 4 písm. g) ZZS, totiž na základě toho musí jednat dále (v případě převzetí být k dispozici jiným pacientům, v případě odmítnutí se obrátit na jiné zdravotnické zařízení). Jelikož podmínkou pro vznik povinnosti pacienta převzít není pacientův zdravotní stav, nemůže poskytovatel akutní lůžkové péče podmiňovat převzetí pacienta jeho vyšetřením. Lze tedy shrnout, že k převzetí pacientů v prvním a druhém případě žalobkyní nedošlo, protože jejich převzetí nepotvrdila písemně. Argumentuje-li žalobkyně tím, že nebyla povinna pacienta převzít do své odpovědnosti a provést jeho diagnostiku, mýlí se, protože právě to je obsahem její povinnosti péče, kterou byla povinna převzít. Žalobkyně ostatně v řízení ani nenamítala, že by pacienty fyzicky převzala, ale jen odmítla podepsat jejich písemné

převzetí – uváděla jen, že pacienty vyšetřila, když vyšetření pacientů není jejich převzetím. V tomto směru odkazuje soud na argumentaci žalobkyně ve vztahu ke třetímu případu na str. 3 žaloby, kde prezentovala, že povinnost písemně potvrdit převzetí pacienta je spojena s tím, že k převzetí pacienta došlo.

46. Pokud jde o vyjádření MUDr. J. Š., Ph.D., předsedkyně SUMMK CLS JEP, vedoucí lékařky pro vědu, výzkum a vzdělávání ZZS Středočeského kraje, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobkyní v žalobě citované vyjádření se netýká řešené problematiky – žalobkyni totiž nebylo vytýkáno, že pacienty nepřijala k hospitalizaci, ale to že je nepřevzala do péče. Soud jak ve shodě s žalovaným, tak i vyjádřením MUDr. J. Š., nepovažuje vzhledem k § 6 odst. 2 ZZS hospitalizaci a převzetí do péče za jedno a totéž.
47. Soud shrnuje, že se tedy zcela ztotožňuje s právním posouzením této námitky žalovaným na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje.
48. Předmětem další námitky žalobkyně bylo, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s jejími odvolacími námitkami směřujícími k nedostatečnosti odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Tato námitka je nedůvodná.
49. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2015, čj. 6 As 153/2014 – 108, podle něhož platí, že *„Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. (...) Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afš 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 6 As 153/2014 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
50. Žalobkyně v odvolání namítla, že v prvním a druhém případě provedla prvotní vyšetření pacientů lékařem a tím naplnila své povinnosti stanovené v § 6 odst. 2 ZZS, a žalovaný tuto námitku nevypořádal. Námitka není důvodná, protože žalovaný tuto námitku vypořádal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí tím, že podle § 6 odst. 2 ZZS k převzetí pacienta do péče dojde faktickým převzetím pacienta a písemným potvrzením převzetí a že po převzetí pacienta do péče může na základě jeho vyšetření dojít k jeho propuštění do ambulantní péče nebo přijetí k hospitalizaci. Nepřijetí pacienta k hospitalizaci nebylo žalobkyni kladeno za vinu (viz výše). Tím byla argumentace provedením vyšetření pacienta lékařem žalovaným odmítnuta a žalovaný to řádně odůvodnil.
51. Pokud žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitku, že vždy, když vyšetřením zjistil vážný stav pacienta, pacienta přijala k další hospitalizaci, jde o neopodstatněnou námitku ze stejného důvodu. V posuzovaném případě žalovaný logicky na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že pro řešenou věc je právně bezvýznamné, zda žalobkyně pacienta přijala k hospitalizaci

nebo ne. Rozhodující podle § 6 odst. 2 ZZS je výlučně to, zda žalobkyně fakticky převzala pacienta do péče a toto převzetí písemně potvrdila. Zda žalobkyně projednávané pacienty nebo jiné pacienty následně hospitalizovala či nikoli, je pro řešenou věc irelevantní.

52. Další žalobní námitka, že zásadě dvojinstančnosti přestupkového řízení odporuje postup prvostupňového orgánu, kdy ve svém rozhodnutí převzal stanovisko žalovaného ze dne 29. 1. 2019, vydaného ke konkrétně skutkově odůvodněné žádosti prvostupňového orgánu v projednávané věci. Šlo o to, že orgán prvního stupně toto stanovisko žalovaného do svého rozhodnutí převzal, když žalovaný podáním stanoviska podřízenému správnímu orgánu překročil svou působnost uvedenou v ust. § 23 ZZS, aniž byl oprávněn metodicky řídit činnost prvoinstančního orgánu a takto zasahovat do probíhajícího přestupkového řízení.
53. Tato námitka není důvodná.
54. Soud předesílá, že zásada dvojinstančnosti přestupkového správního řízení znamená, že o odvolání rozhoduje nadřízený orgán a že věc posuzují dva správní orgány (viz § 96 odst. 1 správního řádu a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, publikované pod č. 1865/2009 ve Sb. NSS). K tomu jim správní řád dává řadu procesních instrumentů, mimo jiné i rozložení řízení do dvou stupňů, což umožňuje přezkoumávání rozhodnutí, což je pojistkou proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí a posiluje tak důvěru ve správnost rozhodování a právní jistotu (srov. § 14 odst. 6 správního řádu). Přitom správní řízení vedené správním orgánem prvního stupně a správní řízení o odvolání, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, tvoří jeden jediný celek.
55. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, čj. 2 Afs 143/2004-105, publ. ve Sb. NSS pod č. 1620/2008, vyplývá, že pokud pracovník finančního úřadu konzultuje své rozhodnutí v konkrétní věci s pracovníkem finančního ředitelství, který bude rozhodovat o případném odvolání daňového subjektu, jedná se o porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení, čímž dochází k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. V tomto rozsudku bylo rozvedeno, že smyslem zásady dvojinstančnosti je, aby o odvolání rozhodla osoba, která doposud s konkrétním případem neměla nic společného a není tak zatížená úvahami a myšlenkovými pochody pracovníka orgánu, který o věci rozhodoval v prvním stupni. Zde Nejvyšší správní soud projednával případ, kdy pracovník orgánu prvního stupně konzultoval konkrétní věc s pracovníkem jiného orgánu s tím, že podle jeho názoru prvoinstanční orgán následně rozhodl a konzultující pracovník odvolacího orgánu pracoval ve stejném oddělení jako pracovník pověřený vyřízením odvolání. Nejvyšší správní soud zde shrnul, že vzniknou-li nevyvrácené důvodné pochybnosti o tom, že ve věci účastníka rozhodovala v obou stupních řízení fakticky tatáž osoba, jde o vadu řízení atakující zákonnost správního rozhodnutí (shodně nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 493/06 ze dne 16. 5. 2007).
56. Soud k této žalobní námitce ve správním spisu zjistil, že dne 14. 1. 2019 požádala pracovnice prvostupňového orgánu Mgr. M. S. žalovaného o vyjádření k právní interpretaci povinnosti „převzít pacienta do své péče“ stanovené v § 6 odst. 2 ZZS. V této žádosti byla uvedena spisová značka věci žalobkyně, identifikační údaje žalobkyně, popis zjištěného skutkového stavu a námitky žalobkyně. Žalovaný pak stanoviskem ze dne 29. 1. 2019 prvostupňovému orgánu sdělil požadovaný výklad – stanovisko zpracovala za právní

odbor Mgr. M. Ž. a podepsal jeho ředitel Mgr. J. B. Napadené rozhodnutí vydalo žalované ministersvo, zpracovala ho pracovnice právního odboru Mgr. D. K. a podepsal ho náměstek ministra pro legislativu a právo JUDr. R. P., jemuž právní odbor podléhá.

57. Žalobní námitka je nedůvodná. Zásada dvojinstančnosti s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí nebyla v případě žalobkyně porušena. Jak je výše uvedeno, stanovisko ze dne 29. 1. 2019 zpracovávala jiná osoba, než která se následně podílela na zpracování napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že jiný pracovník žalovaného předtím podal prvostupňovému orgánu výklad sporného zákonného ustanovení, neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se seznámila se stanoviskem žalovaného nejpozději při seznámení se s obsahem spisu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dne 25. 2. 2019, polemizovala s ním v odvolání, tudíž zásada dvojinstančnosti nebyla porušena.
58. Žalobkyně ostatně ani nenamítla, jaký vliv žalobkyní namítaný postup na zákonnost napadeného rozhodnutí měl, příp. jakých námitků či práv tímto postupem měla být žalobkyně zbavena. Rozhodující, v případě absence námitky takových konkrétních porušení procesních práv žalobkyně, pro posouzení soudu bylo, zda napadené rozhodnutí ob stojí při testu zákonnosti v rozsahu žalobních námitků. Pro tento test nebylo významné, že se prvostupňový orgán seznámil s výkladem sporného ustanovení žalovaným, kdy na vydání napadeného rozhodnutí se podle všeho nepodílela osoba, která se podílela na vydání stanoviska. Z obsahu správního spisu tedy nevznikly pochybnosti o tom, že ve věci žalobkyně rozhodovala v obou stupních řízení fakticky tatáž osoba. V této souvislosti byla žalobní námitka, že stanoviskem byla překročena působnost žalovaného uvedená v ust. § 23 ZZS, neopodstatněná, protože toto stanovisko nebylo závazné pro prvostupňový orgán ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a nezasáhlo do probíhajícího přestupkového řízení. Soud v tomto směru přisvědčuje posouzení této námitky žalovaným na str. 9 napadeného rozhodnutí (potažmo na str. 8 a 9 vyjádření k žalobě), že sporné stanovisko se věnovalo obecnému výkladu sporného zákonného ustanovení bez znalosti obsahu správního spisu a že působnost žalovaného k metodické činnosti ve vztahu ke zdravotním službám se opírá o § 10 odst. 1 ve spojení s § 22 a § 24 zákona č. 2/1969 Sb. Lze dodat, že popis určitých částí skutkového děje, podaný v žádosti o stanovisko správním orgánem I. stupně, sloužil evidentně k dokreslení situace a žalovaný žádným způsobem neprováděl subsumpci skutkových zjištění pod příslušné právní normy. Žalobkyní namítaná skutečnost, že žádost nese spisovou značku přestupkového řízení, je logická, když potřeba výkladu těchto pojmů z daného přestupkového řízení vzešla.
59. Dále žalobkyně namítala ve vztahu k třetímu případu, že svým kontaktním místem nepotvrdila přijetí pacienta po křečích, který nebyl v přímém ohrožení života. Žalobkyně popřela, že by bylo prokázáno, že by dohodla převoz pacienta na svou neurologii. Žalobkyně odkázala na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, kde závěr o potvrzení možnosti přijetí není konstatován.
60. Tato námitka je důvodná.
61. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně ve vztahu ke třetímu případu uznána vinnou naplněním skutkové podstaty přestupku podle § 26 odst. 2 ZZS tím, že žalobkyně porušila § 6 odst. 2 ZZS, kdy jedním z útoků tohoto pokračujícího přestupku bylo jednání žalobkyně, kdy odmítla převzít pacienta do péče a písemně nepotvrdila jeho převzetí z důvodu, že pacient nebyl pojištěný. V prvostupňovém rozhodnutí se s obdobou této žalobní námitky prvostupňový orgán vypořádal na str. 31 tak, že sice možnost přijetí

pacienta nebyla sice žalobkyní potvrzena, ale že skutková podstata přestupku byla naplněna žalobkyní tím, že nesplnila povinnost písemně potvrdit převzetí pacienta do péče.

62. Žalovaný takto výrokově formulované prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil. Současně však ve výrokové části rozhodnutí žalovaný uvedl, že i v třetím případě žalobkyně možnost přijetí pacienta potvrdila. K totožné námitce pak žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že ze samého úvodu sporného telefonního rozhovoru zachyceného audiozáznamem je zřejmá dohoda o přivezení pacienta na neurologii žalobkyně, aniž by na tom něco změnilo následné odmítnutí přijetí pacienta poté, co jí bylo sděleno, že jde o nepojištěného pacienta, kdy navíc žalobkyně nesplnila povinnost písemně potvrdit převzetí pacienta do péče.
63. Klíčové pro vypořádání této žalobní námitky soudem tedy bylo posouzení obsahu audiozáznamu telefonního hovoru ze dne 12. 10. 2018, tj. zda v něm žalobkyně potvrdila možnost přijmout pacienta nebo ne. Rozhovor vedly pracovnice zdravotnické záchranné služby (A) a kontaktního místa žalobkyně (B). V úvodu A sděluje B, že jde o pacienta 98. ročníku po křečích a neurologii. B odpovídá: „Takže na neurologii.“ A dodává: „Jo?“ B se ptá: „Prosím?“ A uvádí: „Je to nepojištěný, jo, zase.“ B odpovídá: „Nepojištěný?“ a dále přebírá hovor lékař žalobkyně, který převoz pacienta opakovaně odmítá z důvodu absence jeho zdravotního pojištění.
64. Soud dospěl k závěru, že popsáný hovor, v němž je důležitá i intonace hlasů nesdělitelná písemným záznamem, nelze posoudit jako potvrzení žalobkyně možnosti přijmout pacienta. Z projevů osoby B nelze dovodit, že s návrhem na přijetí pacienta souhlasí, spíše si vyjasňuje situaci a rozhovor (mezi A a B) nelze vnímat jako ukončené jednání o tom, že B souhlasí s přijetím pacienta. Soud proto neřešil otázku, zda teoreticky možnou dohodu mezi A a B mohl změnit následný nesouhlas lékaře, protože z rozhovoru A s B podle soudu nevyplývalo, že by žalobkyně možnost přijetí pacienta potvrdila. Přitom existence takového potvrzení je pro naplnění skutkové podstaty deliktu rozhodující: Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by pacient byl v přímém ohrožení života, a v takovém případě vznikla žalobkyni povinnost pacienta převzít (viz shora výklad § 6 odst. 2 věta první ZZS) do péče jen za podmínky, že možnost přijetí pacienta potvrdila. Jelikož z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně přijetí pacienta potvrdila, povinnost pacienta převzít jí nevznikla. Protože žalobkyni nevznikla povinnost pacienta převzít do péče, nemohla jí ani vzniknout povinnost písemně potvrdit vedoucímu výjezdové skupiny převzetí pacienta do péče. Soud shrnuje, že skutkový stav, že žalobkyně ve třetím případě možnost přijetí pacienta potvrdila, je v rozporu se správním spisem, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné – na skutkovém zjištění, že žalobkyně možnost přijetí pacienta potvrdila, totiž stojí naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 26 odst. 2 ZZS, neboť nepotvrdila-li žalobkyně možnost přijetí pacienta, nevznikla jí povinnost pacienta převzít do péče a převzetí písemně potvrdit, kdy ve správním řízení nebylo zjištěno, že by pacient byl v přímém ohrožení života. Již tato vada skutkového zjištění správních orgánů by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem.
65. Napadené rozhodnutí však trpí nejen vadou, že skutkový závěr o potvrzení možnosti přijetí pacienta ve třetím případě neodpovídá obsahu audiozáznamu: Prvostupňové rozhodnutí stojí na tom, že žalobkyně možnost přijetí pacienta nepotvrdila (třetí odrážka skutkové věty výroku rozhodnutí a str. 31 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Potvrzující napadené rozhodnutí naproti tomu stojí na tom, že vzhledem k předmětnému audiozáznamu žalovaný „oproti správnímu orgánu prvního stupně“ neuvěřil tvrzení

žalobkyně, že nepotvrdila přijetí pacienta (skutková věta výroku rozhodnutí a str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jinými slovy, žalovaný hodnotil podklady rozhodnutí odlišně od orgánu prvního stupně a dospěl k rozdílnému skutkovému zjištění stěžejnímu pro naplnění skutkové podstaty stíhaného přestupku. Toto se však ve výroku rozporně projevilo tak, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím výslovně potvrdil, přestože ve výrokové větě napadeného rozhodnutí popsal stíhané jednání žalobkyně odlišně od výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť zde (odlišně od výroku prvostupňového rozhodnutí) uvedl, že i v třetím případě žalobkyně potvrdila možnost přijetí pacienta. Žalovaný tak porušil § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 5 správního řádu, neboť nelze v odvolacím řízení jeden a tentýž výrok prvoinstanční rozhodnutí potvrdit a současně změnit. I tato vada, kterou je soud povinen zjišťovat ex offio, by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.

66. Soud ve vztahu k třetímu případu shrnuje, že závěr žalované na str. 5 napadeného rozhodnutí, že audiozáznam potvrzuje, že žalobkyně možnost přijetí pacienta potvrdila, tomuto audiozáznamu neodpovídá. Dále závěr žalovaného, že i kdyby žalobkyně možnost přijetí pacienta nepotvrdila, dopustila se přestupku tím, že písemně nepotvrdila převzetí pacienta do péče, je právně nesprávný pro rozpor s § 6 odst. 2 ZZS - povinnost písemně potvrdit převzetí pacienta mohla vzniknout žalobkyni jen tehdy, pokud by předtím možnost přijetí pacienta potvrdila a tak by jí povinnost převzetí pacienta vznikla, což nenastalo. Skutečnost, zda a z jakého důvodu žalobkyně odmítla pacienta přijmout, není pro posouzení tohoto třetího případu relevantní. Uvedl-li žalovaný ve vyjádření k žalobě a v napadeném rozhodnutí, že nelze připustit odmítání pacientů na základě jejich lustrace, pomíjí, že poskytovatel akutní lůžkové péče není k lustraci oprávněn a neměl by pro ni mít, neposkytne-li mu je nad rámec svých povinností poskytovatel zdravotnické záchranné služby, žádné údaje.
67. Pokud jde o žalobní námitky týkající se uložené pokuty, soud neshledal, že by odůvodnění uložené výše pokuty bylo v napadeném rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, protože z něj lze zjistit, proč byla uložena právě taková pokuta, jaká byla uložena (viz str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí). Dále soud obecně dodává, že pro výši pokuty není rozhodné, že přestupce případně v jiných případech své zákonné povinnosti splnil, že se po spáchání stíhaných přestupků se dalších přestupků nedopustil a že případně byla překročena zákonem stanovená délka správního řízení. Pokud jde o nemaření správního řízení a předchozí bezúhonnost, pak tyto okolnosti podle str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uvážil. Žalobkyně v námitce, že jí bylo kladeno k tíži, že je poskytovatelem a že protiprávní stav trval, pominula, že tyto skutečnosti žalobkyni k tíži kladeny nebyly (viz str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k důvodnosti žalobní námitky, že skutkový stav zjištěný žalovaným ve vztahu k třetímu případu je v rozporu se spisem a vnitřně rozpornému výroku napadeného rozhodnutí, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, se soud nezabýval žalobní námitkou týkající se výše uložené pokuty.
68. Žalobkyně též navrhla, aby soud přerušil řízení podle § 48 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. z důvodu rozporu § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 3 písm. c) ZZS s ústavně zaručeným právem podnikat dle čl. 26 odst. 1 LZPS a předložil návrh dle ust. § 95 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, vzhledem k tomu, že výklad předmětného ustanovení je sporný a působí potíže.

69. Soud nedospěl k závěru, že nastaly důvody pro přerušení řízení, protože nemá za to, že by § 6 odst. 2 ZZS byl v rozporu s ústavním pořádkem. Důvod označený žalobkyní, že výklad tohoto ustanovení je sporný a působí potíže, důvodem pro postup podle § 95 odst. 2 Ústavy být z podstaty nemůže.
70. Argumentace žalobkyně směřovala dále k tomu, že cílový poskytovatel lůžkové péče je povinen přijmout pacienta v přímém ohrožení života, ale musí mu být za provedené úkony poskytnuto přiměřené protiplnění, kdy péče poskytnutá nepojištěnému pacientovi zůstává často pacientem neuhrazena a musí být vymáhána soukromoprávní cestou. Žalobkyně dodala, že povinnost poskytnout neodkladnou lékařskou péči v zásadě všem pacientům bez rozdílu je ukládána zákonem, aniž by podnikateli za to bylo zajištěno protiplnění – žalobkyně navrhla toto řešit zřízením obdobného garančního fondu jako v případě odpovědnosti za škodu způsobenou provozovatelem, jehož vozidlo nemá povinné ručení. Lze shrnout, že žalobkyně považuje právní úpravu poskytování zdravotní péče pacientovi v přímém ohrožení života, k níž je cílový poskytovatel lůžkové péče povinen ze zákona, za protiústavní. Soud však takovou právní otázku v případě žalobkyně neřešil – v prvním, druhém i třetím případě soud aplikoval a vykládal větu první § 6 odst. 2 ZZS, nikoli jeho druhou větu, kterou žalobkyně označuje za protiústavní. Lze tedy shrnout, že argumentuje-li žalobkyně protiústavností věty druhé § 6 odst. 2 ZZS, pak nejde o zákonné ustanovení, které soud pro rozhodnutí použil. Toto samo osobě vylučuje postup podle § 95 odst. 2 Ústavy a § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy argumentace žalobkyně se týká (toliko akademické) otázky neřešené soudem v projednávaném případě.
71. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
72. Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jelikož neshledal, že by pro tento (spíše výjimečný) postup nastaly v projednávané věci podmínky. Je na žalovaném, jakožto odvolacím orgánu, jak bude dále postupovat, zda eventuálně věc opět rozhodne v rámci odvolacího řízení, nebo naopak věc vrátí prvostupňovému orgánu, nebo bude postupovat jinak.
73. Soud dodává, že neměl důvod odchýlit se od právního posouzení ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2019, čj. 30 A 114/2019-74, k němuž dospěl v obdobné věci žalobkyně projednávané u zdejšího soudu.

VI.

Náklady řízení

74. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 8 228 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu), dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek, a zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. října 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu